

[Ministeren for offentlige arbejder.]

blev indført i forbindelse med tredje omdelings bortfald i 1968. Der er altså enighed mellem generaldirektoratet og Dansk Postforbund om, at det skal gå til på den måde, og sådan synes jeg også man så vidt muligt må bære sig ad.

Jeg kan også sige, at hvis der kan blive tale om at finde en anden ordning, vil man — og det er også det, der foregår i øjeblikket — stadig væk bestræbe sig på, selv om det er den ene part, der har ansvaret for fastsættelsen af disse regler, at det vedbliver at være sådan, at man kan snakke om tingene og forhandle sig frem til et resultat, hvis det overhovedet kan lade sig gøre.

Forudsætningen for aftaler er selvfølgelig, at begge parter er enige om, at når man har truffet dem, så holder man dem. Der er jo ikke så forfærdelig meget vundet ved at træffe en aftale, hvis én af parterne på forhånd erklærer, at man ikke vil holde den, for så bliver der i virkeligheden ingen aftale, og det må gælde, hvad enten det er den ene eller den anden slags aftale, det drejer sig om.

Spørgsmålet giver mig anledning til at tilføje en bemærkning om, hvad det egentlig er, diskussionen drejer sig om arbejdsmæssigt — også for at korrigere lidt de bemærkninger, der kom fra fru Hanne Reintoft.

For at forstå det hele skal man jo kende arbejdsordningen for postbudene, og den er jo således med de to ombæringer, vi har, at den første ombæring skal være sluttet så vidt muligt kl. 9; for de distrikter, der er tale om her, har erhvervslivet lagt vægt på, at vi har lovet at gøre, hvad vi kan for, at man kun undtagelsesvis får sin post senere. Man kan ikke fastsætte kl. 9 som et absolut tidspunkt, fordi der ikke er lige meget post hver dag, og der kan også komme forsinkelser af andre grunde; derfor hedder det kl. 9-9.30, men meningen med det er, og hensynet til erhvervslivet er, at man skal stræbe imod kl. 9. Når denne ombæring er sluttet, går man i gang med at sætte til den næste og går ud på den næste kl. 10.15, og med nor-

mal arbejdsmængde og under normale forhold kan postbudets arbejde være afsluttet kl. 11.45-12.

Postbudene kan have en interesse i ud over de 90 pct. af brevposten, som skal udeles ved første ombæring, at få så meget som muligt flyttet fra anden ombæring til første ombæring, men det vil forsinke gennemsnitstidspunktet for udbringelse og afslutning af første ombæring og naturligvis fremme gennemsnitstidspunktet for, hvornår man går hjem. Der er altså tale om to modsatte interesser: postmodtagernes på den ene side og brevberærernes på den anden.

Hanne Reintoft: Nu har jeg jo også talt med postfunktionærernes organisation, og jeg ved, at postudbringningen ikke er blevet forsinket, så posten ikke kom ud til tiden med første ombæring; det ligger nogenlunde klart.

Samtidig må jeg sige, selv om jeg nok er klar over, at ministeren og jeg næppe har helt samme opfattelse hverken af, hvad demokrati på arbejdspladsen eller hvad demokrati i almindelighed er, at man vel nok kan sidde i 1968 i et udvalg med en organisation og aftale en arbejdsform og så siden opdage i det praktiske arbejde, at det, man aftalte, ikke viste sig hensigtsmæssigt. Der må demokrati og medbestemmelse til, det må være sådan, at man lytter til dem, der udfører det daglige arbejde.

Men jeg må takke ministeren for svaret, for jeg synes alligevel, at der i det ligger en vilje til at få nye forhandlinger i gang og få problemet løst, og jeg vil også håbe, at vi kan undgå på statens arbejdspladser en anden gang at køre frem på den måde, det er sket her.

Må jeg endelig sige, at det, at selve postbetjeningen er blevet forringet, må være ministerens ansvar og ikke postbudenes, for jeg tror, at hele befolkningen savner den tredje ombæring.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Ja, og der var tale om en aftale, og